

for sit Vedkommende ikke paa nogen Maade ændre.

Det ærede Medlem nævnte dernæst et Par Enkeltheder, om hvilke jeg vel endnu bør sige et Par Ord. Det ærede Medlem sagde, at han erkendte, at Værnepligten ikke altid var Sikring mod Revolution; den var ikke Sikring mod Revolution af et Flertal, men det ærede Medlem troede, at den var Sikring mod en Revolution af et Mindretal. Historien bekræfter ikke den Opfattelse. Jeg skal ikke gennemgaa en større Række Revolutioner, men blot nævne Februarrevolutionen i 1848. Det er en stor Vildfarelse, at Februarrevolutionen i 1848 i Frankrig blev gjort af et Flertal. Det var et lille parisisk Mindretal af revolutionære, republikanske Soldater, Arbejdere og Studenter, der førte den Revolution igennem, og de havde paa intet Tidspunkt Flertallet i den franske Befolkning bag sig. Men ikke des mindre hjalp den almindelige Værnepligt intet overfor dette. Og de forskellige Statskup! Det ærede Medlem synes ikke at fæste nogen Opmærksomhed ved Statskuppene, men Statskuppene er en mindst lige saa ubehagelig Form for Omvæltninger af voldelig Art, som Revolutionerne er, og hele den omtalte Række Statskup er gennemført under den almindelige Værnepligt af Mindretal. Det Statskup, Bismarck gennemførte i 1862, var ubetinget et Mindretalsstatskup. Statskuppet, som de Konservative gennemførte i Danmark i 1885, og paa Grundlag af hvilket de opretholdt 9 Aars lovløst Styre, indtil en Del af Flertallet bøjede Nakken og gjorde denne lovløse Tilstand lovlig, blev ogsaa gennemført af et Mindretal paa et Tidspunkt, hvor vi havde almindelig Værnepligt i Danmark. Saa nogen Sikring af mere ubetinget Art indeholder denne Værnepligt ingenlunde.

Tilbage er Understregningen af dette, at der fra de ærede Forslagsstilleres Side ikke forsøges nogen virkelig Begrundelse af Forslagene. Der er ikke angivet, hvorfor man skal foretage den Principforandring at lægge Hovedstyrken over i Jylland og gøre dette til det interessante militære Punkt. Der er ikke paavist noget om, hvilke Opgaver man i Virkeligheden mener at kunne magte at løse. Den ærede Ordfører sagde ganske vist, at Flaaden og de 20 000 Mand kunde skabe en vis Risiko med Hensyn til Angreb paa Sjælland. Den militære Sagkundskab, som det ærede Medlem ellers arbejder sammen med, har for Generalernes Vedkommende udtrykkelig erkendt, at det ikke er Tilfældet, og den sunde Fornuft siger dog, at de Smaaskibe,

her kan blive Tale om, og de 20 000 Mand kan ikke yde et virkelig effektivt Forsvar, der skaber en Risiko for nogen Styrke, man kunde tænke paa at sende i Land paa Sjælland. Kan man tænke sig, at man skulde foretage et Erobringsforsøg overfor Sjælland med en halv Snes Tusind Mand? Nej, hvis nogen vilde forsøge at sætte sig fast paa denne Ø, vilde der være Tale om et halvt Hundrede Tusinde Mand, og overfor en saadan Styrke betyder de 20 000 Mand intet. Lige saa ved Sydgrænsen. Det ærede Medlem sagde, at en meget betydelig Del af en Stormagts Styrke kunde vi naturligvis ikke staa os for. Ja, hvor meget hører der til? Hvis en tysk Stormagtshær atter udvikles paa samme Maade, som den har været udviklet før, saa betyder det en Hær paa 6—7 Millioner Mand. Den Styrke, der vilde behøves for at fejé den Hæstyrke af Vejen, som man fra Venstres Side foreslaar ved Jyllands Sydgrænse, vil beløbe sig til en Hundrededel af den tyske Hær. Er der noget Menneske, der vil mene, at der ved den Styrke, der foreslaas anbragt ved Sydgrænsen, er skabt en Risiko, som det ikke kan betale sig at løbe? Er der nogen, der tvivler om, at hvis Jylland skulde besættes af en Stormagt, vilde man, uanset om der var Forsvar eller ikke Forsvar ved Grænsen, alligevel anvende en Styrke, der var stor nok til at fejé den Styrke af Vejen, som man fra Venstres Side stiller op?

Det endte ogsaa med, at det ærede Medlem pludselig slog en stor, tyk Strøg over hele det Forslag, som han er Talsmand for, idet han pludselig sagde, at til syvende og sidst var han ikke saa uenig med mig med Hensyn til, hvad en dansk Militærstyrke kunde udrette. I Virkeligheden, sagde det ærede Medlem, erkender jeg jo, at hvis vi bliver angrebet med en betydelig Styrke, saa er vore Vilkaar i første Omgang haabløse. Det eneste, det ærede Medlem saa til syvende og sidst samlede sin Opfattelse i, var dette, at selv om Modstanden var haabløs, maatte vi føre denne Modstand igennem for at faa stolte Minder af lignende Karakter som Begivenhederne ved Dybbøl, og det ærede Medlem vendte sig til mig og spurgte, om jeg troede paa, at Sønderjyllands Danskhed kunde have været bevaret, hvis disse Begivenheder ikke havde fundet Sted ved Dybbøl. Ja, det tror jeg, jeg tror, at den nationale Villie i den danske Befolkning i Sønderjylland ikke har været afhængig af, at der fandt nogle Kampe Sted ved Dybbøl. Jeg kender mangfoldige Eksempler fra Verdenshistorien paa, at Nationalfølelsen